

NUMĂRUL

182

Grăunte *de muștar*

Împărăția cerurilor se aseamănă cu un grăunte de muștar, pe care l-a luat un om și l-a semănat în țarina sa. Grăuntele acesta, într-adevăr, este cea mai mică dintre toate semințele, dar, după ce a crescut, este mai mare decât zarzavaturile și se face un copac, așa că păsările cerului vin și își fac cuiburi în ramurile lui. [Matei 13.31,32]

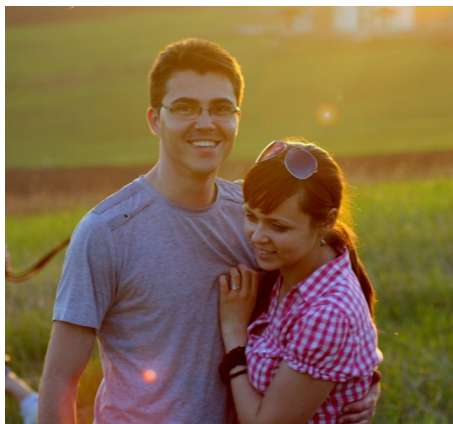

Marinus & Anca

Povestea noastră

Noi doi (Marius și Anca)

Prin vara anului 2011, Roxana (ex-Cozma) ne-a anunțat că vom fi una din perechile de domnișoare și cavaleri de onoare de la nunta lor. Nimic nu a fost ieșit din comun până

fost scânteia începerii relației noastre. La nuntă ne-am înțeles surprinzător de bine, spre bucuria mirilor.

La începutul anului, Marius a avut un accident de muncă și a fost nevoit să rămână acasă în concediu medical. Având mai mult timp liber ca de obicei, Marius a avut când să se gândească și la alte aspecte ale vieții. Treptat, am început să comunicăm (facebook, messenger, sms-uri), să purtăm discuții mai serioase și din ce în ce mai lungi. Trecând printr-o experiență asemănătoare, am încercat să îl încurajez, fapt ce i-a dat curaj să mă privească altfel; începuse chiar să mă caute mai des.

Tot așa, până într-o zi, când și-a luat inima în dinți și m-a invitat în oraș la o plimbare mai specială. Deși amândoi știam de ce ne întâlnim, cu emoții am reușit să exprimăm ceea ce aveam pe suflet. După discuția din acea seară, ne-am dat seama că Dumnezeu a fost Cel care a creat contextul ca noi să ne putem contura viitorul împreună. Astfel a început frumoasa noastră poveste de dragoste.

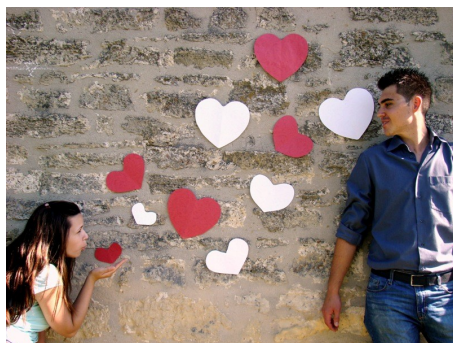
Și va continua până la adânci bătrâneți!

în ziua de dinaintea nunții, când mirii ne-au rugat să îi ajutăm cu ultimele pregătiri. Cum aveau de mers foarte mult prin oraș, Marius a pus mașina lui la dispoziție. Din vorbă în vorbă și din opriri în opriri, s-a întâmplat că am trântit portiera (bineînțeles, din greșeală). A urmat o discuție mai în glumă, mai în serios, legată de „maltratarea” mașinii; iar Roxana, fiind la mijloc, nu știa cum să aplaneze discuția. Din punctul nostru de vedere, nu era nimic de mediat, a fost o conversație puțin picantă, dar plăcută. Ce nu știam noi încă era aceea că această mică discuție a

Modelați de mâna Marelui Olar

Lăcrămioara Juverdeanu

Dragii mei Anca și Marius,

În ceasul sărbătorii, inima mea a adunat câteva gânduri pe care le vi le pun înaintea ca pe niște cercetări pe care le-am primit

simțiți că pierdeți calea într-acolo, cereți ajutorul altor vase, ca să fiți întăriți și să umblați prin credință.

Să vă fie vasul cel de lut un păstrător de cinste al sulului Scripturii, dar nu ascuns, ferit de ochii lumii, ci plin de dă peste el din pricina puterii cuvintelor scrise de Dumnezeu însuși pe fiecare pagină a vieții voastre.

De veți găsi în vasul vostru cioburi din inima celuilalt, nu vă fie teamă! Ele vă vor ajuta să primiți în voi balsamul vindecător al iertării. Lăsați pe Olar să le pună la loc și să transforme urmele zbrobirii în semne ale dragostei. Să nu fugiți nici din calea cuptorului aprins, căci focul încercărilor va transforma vasul căsniciei voastre într-o comoară de preț, sfințită și curățită, pregătită pentru ziua întâlnirii cu Fiul Omului. Astfel veți trăi în voi înșivă minunea de a fi împreună un vas, de lut – e drept, dar plin de Dumnezeu.

eu însămi în timp ce meditam la tema nunții voastre, la vasul de lut. Privită din acest unghi, căsnicia voastră nu poate fi decât o nouă plămădire născută prin bunătatea Bunului Olar, Dumnezeuul cerurilor și al pământului.

Chiar dacă se spune că un ulcior nu merge de multe ori la apă, voi să nu renunțați să mergeți la Izvorul apelor vii, la Isus Hristos, acela care vă poate răcori sufletul în zăduful zilelor trăite pe pământ. Iar dacă

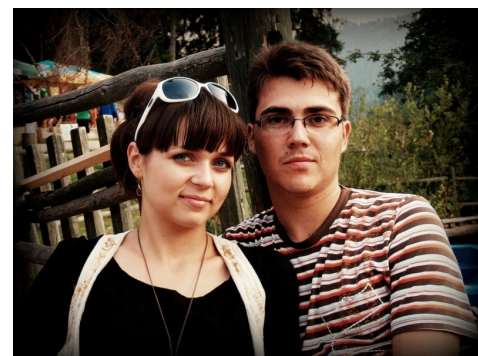
O fată hotărâtă

Într-o zi de martie, familia fratelui meu s-a mărit. S-a născut o fetiță mică cât un ghemotoc, „Anca”. S-a născut în luna cu mărțișor, când apar primele flori: ghiocelii. Anca a strâns în fiecare an ghiocel lângă ghiocel până a făcut un buchețel frumușel. O fetiță veselă, zglobie, care de mică a știut ce-i place și cum poate să obțină ceea ce îi place. Așa se face că într-o zi de vară, când mi-am invitat toți nepoții la o porție de colțunași cu vișine, ea a venit dis-de-dimineață (la bunici). La prânz, Anca a mâncat foarte puțin, motivând că nu-i este foame. Pe la ceasul două din după-amiază au venit și restul nepoților (șase la număr). Am făcut colțunași cu ajutorul tuturor. După ce s-au fiert, i-am răsturnat într-o tavă pătrată albastră și fiecare și-a pus în farfurie cât și-a dorit. Anca mânca cu atâta poftă de parcă nu mai mâncase nimic de

dimineață. Am întrebat-o mirată de ce nu a mâncat la prânz. Răspunsul a fost destul de clar: „Nu vroiam să ies în pierdere.

Mi-am păstrat stomacul gol pentru colțunași.” Așa este Anca, știe să aleagă ce-i place, știe să dea un sfat bun atunci când ai nevoie. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că și-a găsit o pereche potrivită și mă rog ca în continuare, împreună cu Marius, să știe să aleagă drumul care duce sus, în cerul veșniciei, plin de fericire, unde locuiește Domnul în har și fericire.

Tamara Vulpe (mătușa)

Jumătatea regăsită

Îmi amintesc cu drag de anii copilăriei, când eu și sora mea obișnuiam să mergem la bunici și să ne jucăm cu verișoarele noastre, când ne dădeam în leagăn ore în șir, fără oprire, când făceam colțunași cu vișine împreună cu Mătușa Tamara și când părinții și bunicii noștri serveau câte o cafeluță, iar noi primeam câte „o ceșcuță cu cafea pentru copii”,

în care de fapt erau vreo două-trei lingurițe de dulceată.

Țin minte că mă uitam cu drag la verișoara mea cea mică cu ochi albaștri, mari și strălucitori, cu breton și părul împletit, cum zâmbea tot timpul și era foarte drăgălașă și vioaie.

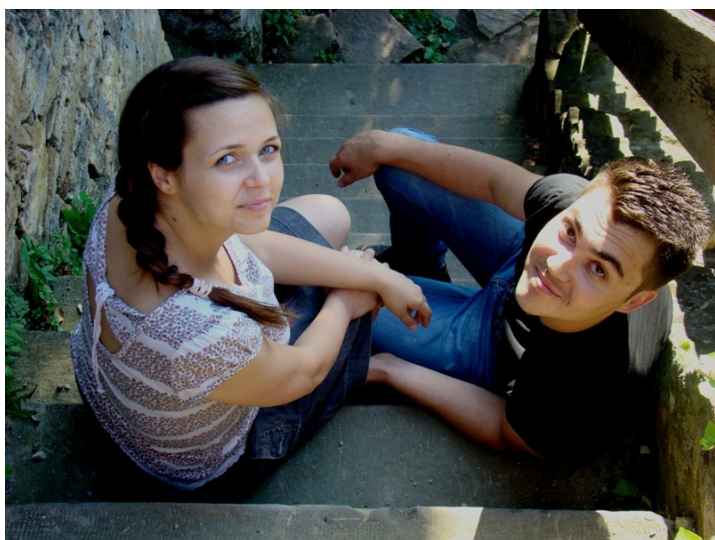
Astăzi, îmbrăcată în rochie de mireasă, în fața altarului, stă alături de cel mai bun prieten, cel mai bun iubit, jurându-i credință și iubire veșnică. Credința face totul posibil, dragostea face totul ușor. Țineți cont de iubirea pe care o purtați unul celuilalt. Iertați când unul greșeste, iubiți și bucurați-vă împreună. Vechii greci spuneau că la început bărbatul și femeia formau o singură sferă. Temându-se că o asemenea perfecțiune ar putea să le ia locul, zeii au despicat toate sferile și le-au aruncat pe pământ. De atunci, fiecare om își caută jumătatea. Voi v-ați găsit! Felicitări! Casă de piatră!!!

Alina Popa (verișoara Ancăi)

Prietenii noștri se căsătoresc

Roxana și Marius Rădulescu

Ei erau colegi de apartament. Marius, în ultimii doi ani, a înaintat în grad de la „juniorul” la „domnul inginer”. Cred că știe deja toată biserica că Marius e un om de bază când vine vorba de slujire și de a da o mână de ajutor. Chiar și azi, cu o săptămână înainte de nuntă, în ziua în care avea petrecerea burlacilor, a venit să își ajute vărul să se mute. Am apreciat la Marius grija lui pentru prietenii lui. Când Marius al meu a plecat pentru a doua oară în străinătate, Marius (mirele) a organizat o întâlnire surpriză cu cercul lor de prieteni și i-au pregătit mici daruri care să îi aducă aminte de ei.

Recunosc (și cred că Marius știe asta) că mi-am dorit ca Marius să se căsătorească cu o fată din biserică de care să fiu cât de cât apropiată, ca atunci când vor veni în vizită la noi să am și eu cu cine să stau de vorbă. Și iarăși am avut noroc! După ce în tabăra de acum doi ani m-a acuzat (indirect și pe nedrept!) că aș încerca să îi fac cunoștință cu Anca Vulpe, la câteva luni, Dumnezeu i-a deschis ochii și a văzut-o pe aleasa lui... pe Anca Vulpe!

Și uite așa, astăzi, 23 iunie, prietenii mei se căsătoresc. Nu pot exprima în cuvinte bucuria ce o simt. Am fost foarte fericită în ziua în care Anca mi-a spus de ei doi, apoi când s-au logodit și astăzi și mai mult, căci porniți împreună, în trei, alături de cel mai mare scriitor de povești de dragoste, Dumnezeu, pe un drum nou. Vă dorim să rămâneți pe veci alipiți de El. Să vă iubiți, să vă prețuiți, să vă slujiți și să vă respectați cu fiecare zi ce trece. Fie ca prin căsătoria voastră să cunoașteți și mai mult pe Dumnezeu. Fie ca El să vegheze mereu asupra voastră și să Își reverse binecuvântările peste familia și casa voastră. „Și funia împletită în trei nu se rupe ușor”.

Pe buna mea prietenă Anca am cunoscut-o la puțin timp după ce am venit în biserică. Eram amândouă noi în Neemia. Mergeam la grupul de casă al lui Cătălin, eram amândouă studente la FEAA. Ne vedeam de două ori pe săptămână și am început să discutăm din ce în ce mai mult și să ne cunoaștem mai bine și să ne apropiem mai mult. Și așa a pornit prietenia noastră.

Anca era o domnișoară sociabilă, o persoană caldă, drăguță, respectuoasă, iubitoare. Și deși era doar o tânără de 19 ani, am avut bucuria și plăcerea să descopăr că Anca e mult mai mult decât ceea ce izbea ochiul. Avea o maturitate când vorbea de viața de credință, de Dumnezeu, de relația cu El. Țin minte că îmi povestea că se întâlnea la Pașcani cu un grup de fete din biserică pentru a citi Scriptura și a studia diverse texte.

Anca mi-a fost sprijin în momentele dificile din viața mea de creștin. Deși trăiam contexte de viață diferite (eu provin dintr-o familie necreștină, ea dintr-o familie creștină), s-a străduit întotdeauna să empatizeze cu mine. Întotdeauna m-a încurajat să merg pe drumul cel bun, m-a mângâiat, mi-a arătat aprecierea ei față de mine. Când am avut nevoie, ea și surorile și-au deschis casa pentru mine. Pot spune că îmi este ca o soră, nu doar prietenă. Am împărtășit din bucurii și încercări.

Recunosc (și Anca știe asta) că mi-am dorit ca Anca să rămână în Iași, să se căsătorească cu cineva din biserică și să își găsească un serviciu aici, pentru ca să nu îmi pierd prietena. Și am avut noroc.

Marius este prietenul nostru (al meu și al lui Marius) comun. Pe el l-am cunoscut când am venit în biserică.

În grădina IUBIRII

Dana Ștefan

Într-o zi frumoasă de vară, am poposit pentru prima dată în casa prietenei mele Ella. M-au întâmpinat multe perechi de ochișori albaștri, fascinanți pentru mine, care veneam de pe tărâmul ochilor căprui.

Atunci am cunoscut-o și pe Anca, mezina familiei. Îmi amintesc foarte bine acea zi și datorită ei, o fetiță foarte frumoasă, care stătea tot timpul pe lângă mine, curioasă și mereu atentă să vadă cu ce să mă mai servească, cu ce să îmi mai încânte sederea la ei acasă. Avea un papagal tare frumos, verde (îi admiram culoarea), iar ea repede scoate o pană și mi-o dăruiește cu multă bucurie! Am fost foarte impresionată de prietenia ei și de inima ei frumoasă! O grădină parfumată de iubire!

Peste ani a venit în Iași și am legat o prietenie specială, loc unde am „degustat” și mai mult din darurile ei frumoase. Deseori m-am odihnit în

grădina inimii ei, în iubirea și grija ei!

Anca, draga mea, în acest Ospăț al Iubirii în care ai pășit alături de iubitul inimii tale, Marius, îți doresc să pui în negoț Grădina inimii tale și să te încrezi în Domnul Isus că El te va învăța să fii o oază de Viață!

Mărțișor cu ochi albaștri

Fivi și Mihai Vulpe

În prima duminică din martie 1989, în familia noastră am primit un mărțișor tare drag nouă, o fetiță căreia i-am pus numele Anca. I-am mulțumit bunului Dumnezeu pentru copilul care s-a născut și L-am rugat să ne ajute ca împreună cu celelalte două surori și fratele ei să-i putem crește și îndruma în viață.

Grădinița și școala primară le-a făcut împreună cu Raluca, fiind apropiate ca vârstă și foarte bune

prietene. Ne plăcea că nu se certau. Cu Ela și Dani a fost altfel, fiind mai mari ca dânsa. Dani era mai autoritar cu ea, chiar și direcția către F.E.E.A. el i-a dat-o, Anca neștiind exact ce vroia. Mi-aduc aminte când a plecat Ela la Iași, la facultate. A fost foarte greu pentru Anca. Era mereu supărată, nu se concentra la ore, până și diriginta ei era îngrijorată (Ela și Anca au avut aceeași dirigintă la clasele 5-8). Apoi, când venea Ela pe acasă, la plecare tot timpul mi-o lăsa plângând. Ela era pentru ea ca a doua mamă.

Dar cu bune, cu rele timpul a trecut și copiii au crescut, iar fiecare, atunci când a terminat liceul, a luat drumul spre Iași la facultate și noi părinții am rămas iar singuri.

Acum, când Anca l-a întâlnit pe alesul inimii sale, Marius, ne bucurăm și le dorim ca bunul Dumnezeu să le binecuvânteze viața de familie și să vegheze asupra lor, ca prin valurile vieții să poată trece cu bine.

Fie ca această zi de Rusalii să fie o binecuvântare pentru ei!

Amintiri cu și despre Marius

Alina Boancă

Deși este mai mic decât mine cu aproape un an, Marius a fost și s-a comportat mai mereu ca un frate mai mare.

Primii șapte ani din copilărie nu i-am petrecut

împreună, eu fiind crescută de bunici, iar Marius rămânând la părinți. Dar au fost suficienți restul pentru a-și lua rolul în serios.

Mergând până în clasa a 8-a la aceeași școală generală, mi-a „chinuit” existența în fiecare dimineață cu trezitul și cu pregătitul pentru ore. Îmi amintesc că, dacă nu eram gata la timp, mă lua așa cum eram și alergam ca să pot ține pasul cu el. Drumul înapoi spre casă se desfășura cam în aceleași condiții grele pentru mine, la fel și teme, pe care trebuia să le terminăm amândoi, pentru a putea ieși afară la joacă.

De multe ori, cred că părinții nu puteau spune despre

primii lor copii că sunt fată și băiat, ci băiat și băiat, din cauza sotiilor în urma cărora au avut de pățimit. Îmi amintesc de un calorifer rupt, din cauza cățaratului pe el și de o inundație de la etajul trei până la parter, animăluțe salvate, spălate și hrănite, apoi coborâte de la etajul trei cu o sfoară într-o sacoșă, pentru ca să nu ne prindă părinții.

Deși suntem firi aproape total diferite, el fiind un foarte bun ascultător, pe când eu un bun vorbitor, el este o persoană calculată, eu mai impulsivă din fire, am făcut mai întotdeauna o bună echipă.

El a fost primul care a luat decizia de a-l urma pe Hristos și mi-a călăuzit și mie pașii spre a-L cunoaște mai târziu. Tot el a luptat pentru orice lucru și-a dorit cu adevărat și a fost un bun sfătuitor și ajutor atât pentru mine, cât și pentru sora noastră Lori.

Deși nu mai formăm o echipă de mult timp, mă bucur din inimă pentru tine acum în prag de nuntă, pentru că ești pe cale de a forma o echipă cu aleasa inimii tale, Anca.

Așa vă doresc să rămâneți mereu, o echipă bine legată și ancorată în El!

Un cap de familie

Emilian Bulgariu

Dacă aș încerca să-l descriu pe Marius prin câteva cuvinte ar fi acestea: un bărbat matur și muncitor care știe foarte bine ce vrea, în brațele căruia Anca se va simți protejată și iubită. Acum majoritatea băieților care ajung la facultate se maturizează mai greu, abia după vârsta de 25 de ani sunt nevoiți

să se auto-susțină financiar și astfel trăiesc într-o prelungită adolescență. Dar Marius a fost diferit de când l-am văzut. Chiar dacă vine dintr-o familie fericită în care tata muncește în străinătate pentru a-i susține, prima impresie pe care mi-a făcut-o Marius a fost aceea de bărbat stăpân pe sine, vrednic de numele

de Bulgariu pe care îl poartă, conștient că trebuie să lucreze în afara orelor de la facultate, că trebuie să se întrețină singur pentru a nu mai apela la ajutorul părinților. Imaginea de cap de familie era totdeauna asociată cu Marius în mintea mea pentru că el avea grijă de surorile lui, muncea pentru a-și plăti chiria, gătea bine (ce mese am mai făcut în cadrul întâlnirilor bisericii de casă Agape avându-l pe el bucătar șef!) iar când ieșeam în natură în timp ce ceilalți tineri se jucau, Marius stătea în dreptul grătarului și cu pasiune veghea ca micii și carnea să capete rumenirea perfectă. Iar pentru a completa imaginea de cap de familie creștină, am observat atent și în tăcere dragostea lui Marius pentru Domnul, care în primul rând se manifestă la nivelul practic. Prezența discretă la Timotei chiar dacă programul îi era aglomerat, intervențiile la obiect de la grupul Agape și slujirea într-un domeniu care nu stoarce multe aplauze în biserică: aranjarea și strângerea microfoanelor și a instrumentelor descriu și mai în detaliu pasiunea lui pentru Isus. Iar iubirea lui Marius cu Anca a arătat [...]

continuare în pagina 7 [...]

Prieteni pentru o viață

Emil Juverdeanu

Pe Marius îl știu de ceva vreme. Prima amintire este tot de la o nuntă, cred că de prin 2008, când am stat de vorbă amândoi. Eu puneam întrebările, iar Marius răspundea. Avea o energie surprinzătoare de a răspunde precis și exact și îi observam înclinația foarte puternică spre acțiune, mișcare, organizare. Mai vedeam și o ușoară nedumerire din partea lui, cum de am ajuns să vorbim așa, deodată, taman noi. Realizăm că discutăm din politețe, altminteri eram complet neasemănători. Ulterior, l-am mai observat cum se implica la aparatura din biserică. Mă gândeam că trebuie să ai anumite daruri (nu știu care anume) să nu te enerveze firele, butoanele și tot felul de obiecte (pentru mine monstruoase) precum boxe, mixer, instrumente etc.

Am fost foarte surprins că ne-a cerut mie și Lăcrămioarei să le fim nași. Nu am mare încredere în instituții de genul acesta, precum nășia, mi se par forțate. Așa, ca o glumă, îmi amintesc de poveștile din copilărie cu tot felul de „cumetri și cumetre” sau „nănași”, care mai de care mai fioros și mai pus pe rele. Chiar expresia populară (*vox populi, vox dei*) „ți-ai găsit nașul” sugerează că relația aceasta e mai mult necesară, decât dorită. Dar Marius ne-a spus cam așa: „Am vrea să ne fiți nași, adică să legăm o prietenie pentru toată viața!”

Cu Marius m-am întâlnit în ultimele luni mai des decât în toți anii trecuți. Vorbim bine unul cu altul, nu trebuie să facem mari eforturi pentru a conversa. Suntem, în mod voit, pe un șantier, unde construim. Marius vorbește deschis, direct. E curajos și nu se teme de muncă, de greutate. Și nu se plânge de neplăceri, deși nu a fost ocolit de ele. Îmi spunea că preferă să își construiască o casă cu mâna lui, decât să își ia un apartament, la care nu mai are nimic de făcut

decât să vină acasă și atât. Ce să spun de mine, care taman invers aș proceda, ca să am timp să citesc! Mă impresionează că luptă pentru

ceea ce își dorește și îndură greul fără să se plângă. Mi-l imaginez pe Marius în mijlocul unui război, aflat pe câmpul de bătaie într-un scurt moment de răgaz. Ploaia care cade este rece, pământul este acoperit de smârcuri, iar el, cu o manta deasupra, pare că nici nu se sinchisește de atâta rău. Știe că greul trebuie îndurat, că va trece și el va ajunge cu bine acasă, unde are atâta treabă încât e fericit.

O iubește foarte mult pe Anca. Le spunea băieților că este atât de fericit cu ea, încât nu mai simte nici o chemare de a-i mai căuta ca înainte. Lumea lui este acum Anca. Sunt o pereche foarte frumoasă, asemenea unor dansatori care schimbă ritmuri și teme cu agilitate și grație. Și nu arată nimănui totul, căci plinul îl cunosc doar ei.

Marius, sunt foarte onorat să fiu lângă tine acum! Ne-ai oferit încrederea voastră mie și Lăcrămioarei să vă însoțim până la intrarea în Sfânta Sfințelor. Mai departe, nimeni nu va mai intra acolo, decât voi și Cerul. Noi vă vom aștepta să reveniți, din când în când, cu vești bune de sus, fericiți și siguri în încredințarea voastră că totul este spre bine. Când vă vom greși, să ne iertați și să ne primiți înapoi, iar atunci când vă vom face bine să luați aceasta ca pe un semn de prietenie.

Un cap de familie

Emilian Bulgariu

[...] continuare din pagina 6

[...] partea lui tândră, plină de surprize, de cuvinte dragăstoase, atenția la detalii și capacitatea de a-și cizela umorul pentru a fi pe plăcut prințesei lui.

Dragul meu Marius, astăzi trăiești și respiri iubire. Doar inspirând dragoste vei putea ca să faci față în basmul care te așteaptă, care întocmai ca poveștile din

copilărie, cuprinde și zmei pe care va trebui să-i răpui, balauri care vor întrece cu mult forța și agilitatea ta, spâni care vor dori să te înșele și să se folosească de puterea ta. Dar nu te teme de ei pentru că Domnul cel mare și înfricoșător este în mijlocul familiei voastre. Trăiește cu și pentru iubire și orice munte se va topi în fața ochilor tăi.

Vă doresc ca povestea voastră de iubire să aibă mereu parfumul cerului și să descoperiți acel plan unic pregătit de Dumnezeu pentru voi. Casă de piatră!

O copilărie...poznașă!

Raluca Vulpe

Și acum îmi amintesc cum împreună mergeam la grădiniță (căci sunt doar doi ani diferență între noi două), iar după terminarea programului ne opream și stăteam la bunicii de pe tată. Ne jucam, dormeam și beam cafea (mătușa Tamara tot timpul ne pregătea dulceață de cireșe negre cu apă, în loc de cafea, și stăteam și noi la vorbe așa cum făceau adulții). Încet, timpul a trecut și am ajuns să mergem tot împreună și la școala primară, unde aveam mare grijă una de cealaltă. Îmi amintesc cum ne jucam și imitam rolul profesorului, la bunicii de pe tată, iar mătușa Tamara ne lăsa să mâzgălim ușa ce ducea la cotețul găinilor cu creta. Ancăi îi plăcea rolul de profesoară dură, în special partea când ea era în postura de a muștra elevul (acesta fiind eu).

Țin minte cum într-o zi Anca și-a dorit să mergem la o colegă de a ei acasă, după ce terminam orele în jurul amiezii, căci mama ei nu era acasă și ea ne invitase să ne jucăm împreună. Nici nu am stat pe gânduri! Rutina s-a dus pe val odată cu această ocazie unică! A fost prima dată când Anca și eu am descoperit produsele cosmetice, rujurile, fardurile și în special, bijuteriile.. Amândouă eram în extaz și uitaserăm că după terminarea orelor trebuia să mergem direct acasă. Într-un moment de euforie maximă, mă gândesc să sun acasă să văd ce fac ai noștri. Mi-a răspuns fratele nostru, Dan, iar cu o voce foarte fermă și supărată mi-a spus: "trece-ți acasă!". Pentru un moment nu înțelegeam de ce reacționează așa, când eu și Anca petreceam clipe foarte frumoase! Starea noastră de spirit nu era compatibilă cu realitatea...

Ne-am dat seama că defapt o făcusem lată! Față de cum ajungeam acasă în zilele obișnuite, atunci am venit la o diferență de o oră și un pic. Părinții au fost tare îngrijorați pentru noi, iar din această cauză pot spune că ne-am luat-o bine pe "cocoașă".

La un timp după această întâmplare știu că începuserăm să ne jucăm prin casă „de-a adunarea”. Pentru noi era simplu: luam un scaun și îl așezam în sufragerie lângă canapea, aduceam repede o bucată de pâine și un pahar cu compot. Ne ridicam și una din noi două „trăgea” o rugăciune, cântam ce ne aduceam aminte și luam parte la cină. Nu știam noi cu adevărat ce semnificație aveau acele lucruri, însă imitând situațiile am început să ne punem întrebări.

Mă uit în urmă și realizez cât de repede a trecut timpul. Parcă ieri eram încă copii și ne jucam cu păpușile în fața blocului, sau ne petreceam vacanța de vară la bunicii de pe mamă și ne distram copios pe lucruri ce acum par mărunte. Anca a crescut, nu mai e copil, însă mereu va rămâne sora cea mai mică. Este o soră tare grijulie și o gospodină pe cinste! O să îmi fie dor să mă aștepte acasă cu chef de vorbă și voie bună, sau pur și simplu cu o nouă rețetă de gătit ce i s-a părut interesantă. Anca are o inimă larg deschisă și îmi place că știe cum să abordeze situațiile din mai multe puncte de vedere. Este silitoare și când își dorește un lucru muncește pentru a-l avea! Știu că va fi o soție bună și că Marius este darul ei ceresc. Înainte de prima ei întâlnire cu Marius avea emoții foarte mari. Nu putea să adoarmă și se agita constant în pat. Am lăsat somnul deoparte și am stat de vorbă până mai târziu în noapte. A doua zi, când a ajuns acasă după întâlnire, deja îi sclipeau ochii! Nu mai puteam vorbi cu ea. Era toată euforică și zi de zi vorbea ore în șir cu Marius la telefon. Încet, Marius a reușit să o cucerească și să îi fie alături. Știu că Marius este jumătatea Ancăi și că împreună vor construi o familie frumoasă, avându-L alături pe Dumnezeu.

Admir la Marius seriozitatea sa și disponibilitatea lui pentru cei din jurul său. La începutul relației lor îi spuneam că funia împletită în trei rezistă în timp, iar Marius mi-a răspuns că „altfel nici nu s-ar putea”. Doresc ca în această zi de sărbătoare, în care ei își rostesc legămintele în fața lui Dumnezeu, să fie începutul revărsării harului ceresc în familia lor! Amândoi îmi sunteți foarte dragi și vreau să vă urez ca vegherea asupra candelii voastre să fie constantă, căci uleiul de calitate rezistă în timp. Doresc ca Dumnezeu să își arate Dragostea Sa în toate formele în cadrul familiei voastre și orice încercare veți avea, să o biruiți prin EL!

Îndemnuri pentru tinerii căsătoriți Casă de piatră

Dumitru Vulpe (bunicul Ancăi)

Oana Delia Vulpe (verișoara Ancăi)

Căsătoria este o taină tot așa precum este relația dintre Biserică și Dumnezeu. Taina trece dincolo de capacitatea noastră de a înțelege sau de a o explica. Această capacitate se cultivă în relația cu Dumnezeu în cadrul familiei noastre: prin sinceritate și onestitate, perseverența noastră în cunoașterea și aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu și prin participarea cu regularitate și dedicare la viața din Biserică.

Faceți-vă rugăciunile împreună. Pacea și dragostea să domnească în viața voastră permanent. Nu vă lăsați copleșiți de necazuri sau încercări, cereți ajutorul Domnului! Harul și pacea lui Hristos să fie cu voi! Amin!

Cred că o nuntă nu înseamnă altceva decât unirea a două persoane care au găsit una în cealaltă pe cel mai bun prieten, cu care să împărtășească clipele vieții, umărul pe care să plângă, puterea de a trece mai departe și cea „înțelegere din priviri”. Mai presus de asta, căsnicia definește puterea a doi oameni de a construi împreună mai mult decât ar putea face separat.

Să vă păstrați tinerețea, să vă bucurați de viață, să vă susțineți unul pe celălalt și să împărtășiți iubirea în fiecare zi, cu același avânt, ca la prima întâlnire! Casă de piatră!

„Fetița” mea

Andreea Mucileanu

Am cunoscut acum șase ani o fetiță sfioasă, foarte draguță și amabilă. De fiecare dată când ne revedeam, observam câte o schimbare în personalitatea și gândirea ei. Fetița învăța, creștea și se maturiza, dar cu o atitudine ușor selectivă, transformând-o ușor într-o femeie frumoasă, inteligentă, rafinată. Însă în spatele noii imagini conturate a rămas același chip gingaș, senin și zâmbitor. Căldura, liniștea și credința din sufletul ei mă „molipsesc” ori de câte ori o revăd. Acum în viața „fetiței” mele a început un nou drum alături de perechea sa. Un nou drum în doi spre fericire, iubire, credință. Pentru mine Anca Vulpe va rămâne mereu „fetița sfioasă” pe care o voi admira și respecta

mereu. Ți doresc tot binele din lume și să îți păstrezi mereu căldura sufletului tău.

Echipa de redacție

Redactor coordonator: Mihai Ghiurțu | **Secretar de redacție:** Silvia Cojocariu

Redactori: Irina Beschieriu, Patricia Krișan, Emil Juverdeanu, Ștefan Mihai, Mariana Pricope

Corectori: Oana Bilan, Ada Dumitriu, Dana Lungu

Colaboratori: Ioana Boancă, Diana Clim, Costel Cozorici, Raluca Damian, Diana Lazăr, Geanina Gheorghiu, Cristi Lucaci

Tehnoredactor coordonator: Daniel Bosîncianu

Tehnoredactori: Bogdan Bosîncianu, Silviu Bulgariu

Echipa de serviciu:

Ștefan Mihai – responsabil de număr

Emil Juverdeanu – corector,

Silviu Bulgariu – tehoredactor,

E-mail:

grauntedemustar@yahoo.com